

BORDÁS SÁNDOR

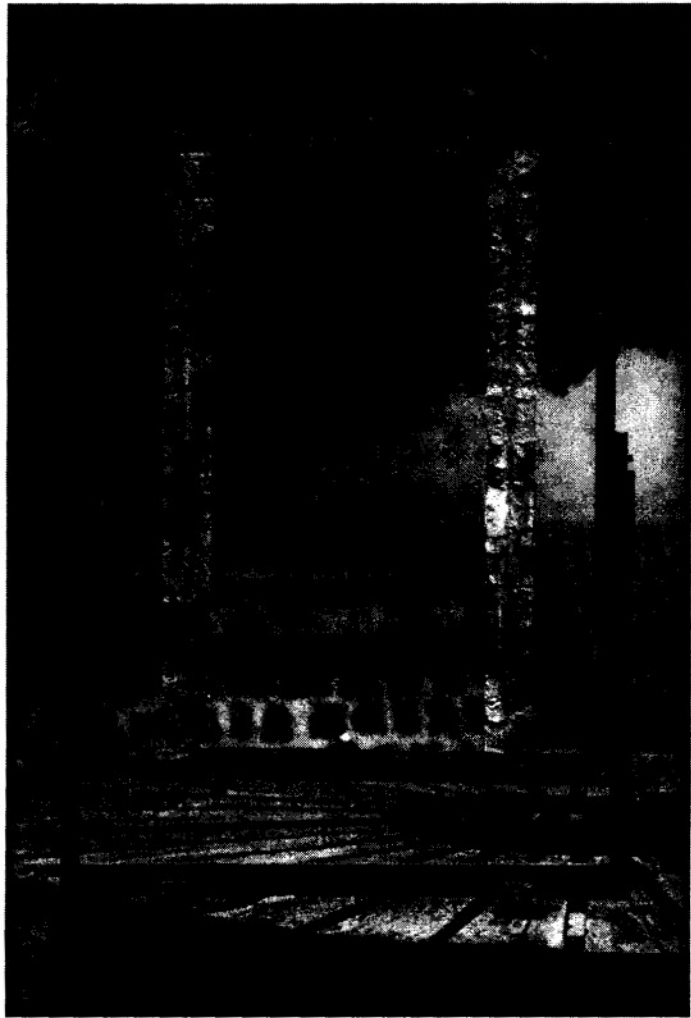
Homérosz apokrif

„Most már
mindegy. Aludj hát, és csak álmodd
viszontcsókját az égnek. Én
föl nem riasztlak többé.”

(Baka István: *Liszt Ferenc éjszakája
a Hal téri házban*)

*Megrohad egyszer a szép aranyalma is, és közöd immár
nem lesz e fárasztó diadalhoz. Szép csata mit sem
ér, pici fűszál, mit jóétkü faló leleget. Még
hű Patrokloszod is meghalt, így végleg egy ember-
ként állsz; teljes a pusztító önvád, mely igazsá-
got szolgál. Az utódok majd csak megmosolyogják
és nevetéssel tarkítják felháborodottsá-
god pusztítását: mert ölni, ölelni neked las-
sacsakán egyre megy. Ám vértől iszonyodva ma mégis
azt hiszem, ezt te sem így tervezted. Hol lehetőség
több is van, nagy kényszer a választás; ki előre
ismeri sorsát istenként él, és a halálad
még így sem lehetett más. Díszes kardod is elpor-
lad, de a felszívódó vércseppek nyoma mélyső-
tét lesz, akárha vacak tollból elcsöppen a tinta.
Bár vélt hírneved el nem terjedt még, az üres kí-
nokkal szántott harctér mégis szinte kopár; de
lehetne persze szomorúbb is hajnalodik
:agg bajtársad még virraszt, majd ő is odébbáll.
Holt ellenfeled atyját látva eszedbe jutott ta-
lán, hogyan intetted bőszerűen rendre okos lo-
vad, meg sem hallgatva szavát. S végül Priamosz még
így is jobban járt. Mert évek múlva is őt hall-
gatják majd az utódok, lesve rekedt, alig érthe-
tő hangját és sírva rimánkodnak, ha nem értik:
mondja megint el nekik Hektór nagyszerű harcát!
És te emelt fővel, de halottként csendben odébbáll-
tál. Tán' eljuthatsz az Olümposzig; ott rokonokera
lélve, neved mint istenségét emlegetik majd.*

*Gyászol a sok jó harcos, régi barát – elesett hős
Akhileusz! –, seregéd most elvesztette a legvi-
tézbb' katonát. Méltó emléked sziklaszoborként
él és mégis fáj, hogy a legvégén egyedül ma-
radtál. De most már mindegy...*

PATAKI FERENC:
BAKA ISTVÁN: NOVEMBER ANGYALÁHOZ (Verses tárgy, 1994)